

Die Grüne Hölle

De kaller banen for det grønne helvetet, etter at Jackie Steward ga den det oppnavnet under en Formel 1 runde midt på 60-tallet. Banen det er snakk om, er den beryktede "Die Nordschleife", den opprinnelige Nürburgring, bygd sent på 20-tallet, og åstedet for mange store løp i forrige århundre. Nürburgring har siden også blitt navnet på en kortere bane i samme område, med bedre sikkerhet og moderne standard, hvor det kjøres både GP og Formel 1 løp i våre dager. Die Nordschleife er drøyt 21 km lang, med et utall svinger, bakker og blinde passasjer. Den er en stor utfordring, ikke minst pga lengden. Dekket er heller ikke av de beste, så man må passe på hvor man kjører, for å unngå de verste humpene i svingene.

Die Nordschleife er en klassisk bane for bilrace, med dobbelt autovern rundt hele banen, og med betongkanter bak autovernet. Avkjøringssoner med grus, Leca, eller lignende (som er vanlig nå for tida) er det i noen svinger, men ikke mange. Stasjonære flaggvakter finnes ikke, men de har noen biler med vakter som sirkulerer på banen. Men uansett

vil det nok ta tid fra en ulykke skjer og til flagget kommer opp, noe som jo er litt stygt i og med at mange svinger er umulige å se igjennom.

Hit var det altså jeg la turen i sommer, siden jeg skulle til Moseldalen på jobb, og tok sykkelen nedover. En fri søndag var alt som skulle til, opp fra Kaisersesch der jeg var, og til Nürburg er det bare rundt 3 mil. Når jeg kom opp til banen, var den stengt. Jeg traff et par svensker som kunne fortelle at det hadde skjedd en ulykke, og at banen var stengt for opprydning. Jeg var ikke helt sikker på om jeg skulle kjøre på banen eller bare kikke, men dro i alle fall opp til den moderne banen et par kilometer unna, for å se på museet. I billettuka til museet fikk jeg så et tilbud jeg ikke kunne avslå, om jeg kjøpte en museumsbillett og kjørebillett samtidig, ville jeg få et gratis kjørebillett på kjøpet. Jeg slo til.

Museet var, som svensken hadde sagt, ikke så spennende sett fra et MC synspunkt. Om man er interessert i biler, derimot, vil jeg nok tro at det gir mer.

Jeg reiste ned til innkjøringen til Die Nordschleife igjen, og satte fra meg ryggsekken. De hadde åpnet igjen nå. Men i det jeg satte

nøkkelen i tenningslåsen, ble det opplyst over høytalerne at banen ble stengt, og et par ambulanser rykket ut igjen. Jeg begynte å lure på hva jeg hadde begitt meg ut på.

Jeg traff et par andre nordmenn, og vi ble sittende å prate mens vi venta på å komme utpå. De var også der for første gang, men hadde bare rukket en runde før banen ble stengt igjen. De var veldig opptatt av at man måtte holde et våkent øye bakover, biler og sykler kommer i bra fart etter deg, og som ukjent nybegynner holder man gjerne et noe forsiktigere tempo enn de som kjenner banen ut og inn. De ga meg det rådet at jeg kunne legge meg ut til høyre, evt med blinklys på, for å markere at jeg "tillot" forbi kjøring. Svenskens råd var akkurat det motsatte, gi blaffen i det som er bak, kjør rene spor, og folk tar seg forbi der det passer. Jeg var ikke helt sikker på hva som var lurest, men en ting var jeg sikker på, og det var at jeg skulle være forsiktig.

For å komme utpå, kjøper man en billett som man siden stikker inn i en automat for å åpne en bom, omtrent som i et parkeringshus. Dermed blir kjøretøyene fordelt jevnt utover banen (i teorien). Det er to bommer for MC, og to for biler. Sykler og biler kjører

sammen, uten noen form for gruppering.

Så kom da endelig tiden da portene ble åpnet igjen, og min første runde i det grønne helvetet var i gang. Jeg tok det svært piano til å begynne med, noe mine medtrafikanter ikke gjorde. Folk kom forbi på begge sider, men ingen stygge episoder. Jeg forsøkte å holde et øye bakover, men det kan fort bli for mye av det gode, man må jo først og fremst konsentrere seg om sin egen kjøring, skal det være noen vits. Etter drøyt 20 km kommer man ut på en lang slette. Denne sletta fortsetter over en haug og inn forbi tribunene, men der kjører ikke vi turister. Turistene blir ledet ut av banen, så er det slutt for denne gang.

Men dette var jo moro! Jeg hadde en billett til, så det var bare å stille seg i kø foran bommen igjen. Foran meg sto en engelskmann med en blågrønn Yamaha offroader. Han kastet seg utpå, men jeg fikk litt problemer med billetten, så jeg måtte rygge tilbake for å prøve den andre bommen. Den virket som den skulle, og så var jeg i gang med andre runde. Først oppover mot haugen (der tribunene ligger bak), så over mot høyre og ned i en dal. Etterpå kommer man til en ganske

lang høyresving, og der var det en mann med gult flagg. Kraftig innbremsing, og jeg så noe blågrønt klint inn mot betongkanten i utsiden av svingen. Auda. Der lå kameraten med offroaderen. I det grønne helvetet er dette slikt som skjer mange ganger hver dag, om jeg skal tro at denne søndagen var representativ. Jeg fikk en ganske guffen følelse, men måtte jo bare fortsette, om enn i et ganske forsiktig tempo. Men ettersom jeg kom videre på runden, begynte det å bli virkelig moro igjen, jeg kan tenke meg at dette er en skikkelig artig bane når man langt om lenge blir kjent med den.

Når jeg kom til mål etter andre runde, kom jeg i snakk med nordmennene. Mens vi sto der, kom offroaderen på en bergingsbil, og engelskmannen så ut til å være ved godt mot og gikk på egne bein, selv om klærne hans virket noe utslitte etter en lang tur langs asfalten.

Det gikk vel ikke mer en et kvarter, så ble banen stengt igjen. Ambulansene rykket atter ut. Jeg reiste tilbake til hotellet og jobben. Men bestemte meg for at dette skal jeg ha mer av, gjerne så snart som mulig. Dette er en form for skrekkblandet fryd som er veldig tiltalende, og trolig veldig avhengighetsskapende.